

Carles Sabater: «A la vida te l'has de jugar»

14 fragments d'una de les darreres entrevistes al cantant i actor

Octubre del 1998. La nit abans, Carles Sabater (Barcelona, 21 de setembre del 1962) havia actuat amb Sau. La conversa a fons que va compartir amb Joan Anton Rechi al programa *Molt personal*, dels estudis de ràdio i televisió d'Andorra, va ser una de les últimes entrevistes de la seva vida. El cantant i actor va morir al cap de tres mesos, el 13 de febrer de 1999, als 36 anys, en acabar un concert a Vilafranca del Penedès.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=KChoJiVILyQ>

1. No m'he proposat res en cap moment. Les coses han vingut així. Quan tenia 17 anys vaig creure que el que m'agradava en aquell moment era fer d'actor, vaig entrar a l'Institut del Teatre i vaig començar fent interpretació. Cantar és una cosa que havia fet sempre. Vaig estar en grups. I durant molts anys vaig estar dedicat exclusivament al teatre. A partir de conèixer el Pep Sala, vam formar Sau i vaig despertar la meva vessant musical. Amb el temps he pogut combinar les dues coses. [...] Sau és la prioritat, el vehicle, el mitjà de transport dins del meu món.
2. És una feina en què constantment t'has d'estar promocionant. No pots descansar excessivament i quan tornes és com si tornessis a començar. Si poguessis programar el que fas, seria ideal.
3. Quan surts en un concert i tens la gent esperant aquell moment amb tantes ganes no pots abandonar. La gent mana molt. Et marca què serà el concert. Normalment el públic està més energètic que tu. I davant d'aquesta quantitat de resposta et poses en un sostre molt alt. I després és mantenir això i que no decaigui.
4. A dalt de l'escenari les coses bones són molt bones i les dolentes són molt dolentes. Tot es multiplica.
5. Quan cantes o quan escoltes una cançó, se t'obren unes portes a dins teu que són les emocions, els sentiments. I que fa que es produeixi una comunió molt especial. [...] Quan sents una música, sigui més a prop o més lluny teu, hi ha una cosa que se't dispara. No la penses, la sents.
6. El moment més màgic és quan la gent canta les cançons, perquè t'adones que en elles parles d'un fet molt íntim. I a partir d'un moment, aquella cançó deixa de ser teva i forma part de molta altra gent. Canto *Boig per tu* i tinc molt clar què estic cantant, i miro a baix i veig com cadascú canta la seva cançó.
7. Com deia John Lennon: "La vida és allò que et passa mentre tu fas altres plans". Millor no fer-los i ja veurem què passa. Ens vam conèixer [amb el Pep Sala] i hi va haver una química important, ens complementem molt bé. El Pep és músic, és un compositor; jo no componc, canto. No ens trepitgem mai. Mai he volgut compondre i ell mai ha volgut prendre'm el lloc a Sau. Aquesta unió crec que és perfecta.
8. Amb Sau si alguna cosa volíem donar era qualitat. Mai va ser allò d'anem-nos-ho a passar bé, sinó anem a fer alguna cosa que, per sobre de tot, sigui sincera, honesta i tingui qualitat.
9. Tot va anar molt ràpid. Dilluns era d'una manera i dimecres d'una altra totalment diferent. El grup va sortir en un moment en què la gent tenia necessitat d'escoltar una cosa concreta. I nosaltres i altres grups vam omplir aquest espai que estava buit en aquell moment. I va passar de ser res a ser una cosa molt representativa. Això és perillós.

10. M'agrada molt passejar, i m'he acostumat a no fer-ho. Perquè la teva intimitat es veu una mica alterada. He deixat de fer moltes coses que feia abans, que suposo que a poc a poc les aniré recuperant. Va haver-hi un moment en què ho vaig passar malament de veritat. M'agrada la gent, i el fet que algú vingui i compri el disc és molt important i ho valoro moltíssim. He d'escoltar. No escoltar m'ha cremat. En un moment determinat em vaig sentir molt buit. Va haver-hi un moment en què em sentia més sol que mai i el meu voltant estava ple de gent. Potser perquè no m'he sabut reservar o preservar de certes coses. M'he sentit molt tocat moltes vegades per coses bones i per coses no tan bones. M'he hagut de fer fort a mesura que el temps ha anat passant. Per això dic que dilluns era d'una manera i dimecres, d'una altra. I m'hi vaig haver d'acostumar.

11. Vaig passar una època molt complicada. Ara no té res a veure, disfruto de la gent que ve als concerts, la que em saluda, la que em felicita, la que em diu que li agrada més l'altre, la que diu que no li agrada. M'he sabut posar una barrera i implicar-me fins a un punt. M'implicava excessivament amb la gent. No sé si és més bona una cosa o l'altra.

12. He arribat a no llegir les crítiques. Sau sempre ha sigut un grup que la crítica no l'ha apreciat. [...] Carregar-se Sau ja és una tradició des de fa 12 anys. Com a actor tampoc soc excessivament afortunat en aquest aspecte. Però després t'adones que no pinten res. El que s'ha d'intentar és que no t'esconyin la història. Perquè moltes vegades penses: "Obriran el diari, tothom ho veurà". Crec que la crítica fa mal a l'indecís. [...] A partir d'això he après a no jutjar sense conèixer.

13. [Sobre la vida com a actor] Visc sabent que un dia no em trucaran o deixaré d'interessar o no encaixaré amb la gent nova. Sé que passa. Quan m'hi trobi no sé com ho faré, potser m'angoixaré molt. Però tinc molt present que pot haver-hi un dia en què ningú em truqui.

14. Un espectacle és la feina de tot un equip. No pots anar per lliure, és absurd. I si ho vols anar, fes-ho sol. Però si t'integres dins d'un col·lectiu de gent que es marca una línia de treball, has de formar part d'aquest mecanisme, i entregar-t'hi i sentir-t'hi involucrat. Si no, plega. Amb això sí que soc radical. A qualsevol persona que treballés amb mi li diria: "Si no et trobes a gust, ves-te'n". T'involucres o no. A la vida te l'has de jugar.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=5ANV9ucLjDg>

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=GNhujnE4Y1c>